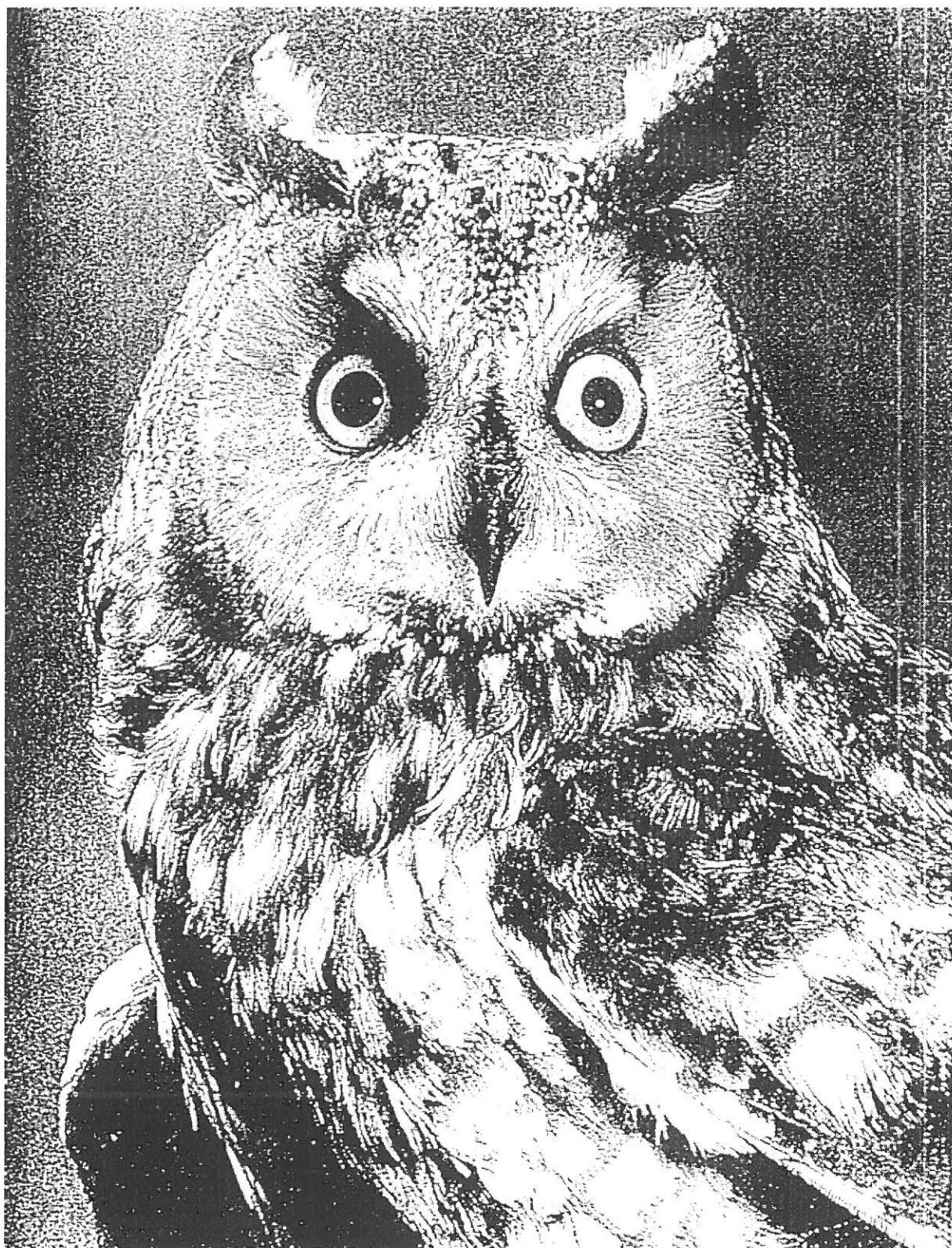

ŠACH

3. ROČNÍK

4. ČÍSLO

DATUM VYDÁNÍ: 29. 5. 2003

OBSAH

ROZHOVOR.....	str.1
DEN UČITELŮ, DEN ZEMĚ.....	str.2
SLAVKOV	str.3
LITERÁRNÍ ZAČÁTKY.....	str.4-12
SVĚT TAJEMNÝCH SIL.....	str.13-15
HUDBA.....	str.16
TANEC.....	str.17
NĚMČINA.....	str.18-19
ZEMĚPISNÁ KŘÍŽOVKA.....	str.16
ANGLIČTINA – OSMISMĚRKA.....	str.17

ROZHOVOR

Za další oběť jsme si vybrali paní profesorku Janu Zahradníčkovou. Položili jsme jí několik otázek. Paní profesorka byla předem upozorněna, že vše, co řekne, může být použito proti ní.

...Jaký výtvarný sloh máte nejraději?

Asi impresionismus. Byl to převratný způsob malby a zahájila se jím moderní éra malířství.

...Chtěla byste někdy uspořádat nějakou výstavu, na které by byly jen vaše práce?

Určitě, bylo by to krásné.

...Co na člověku nejvíce oceňujete?

Charakter, nikdy nedám na první pohled. Myslím, že čím je člověk starší, váží si na člověku víc a víc toho, co má v mozku.

...Chtěla byste se podívat do vesmíru? Proč?

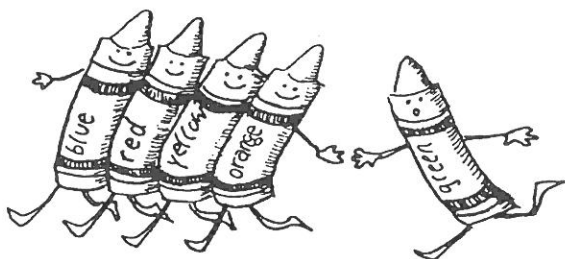
To mě nikdy nenapadlo. Pamatuji si na přímý přenos Gagarina (alespoň si dovedete představit, kolik mi je). Myslím, že je to ale nebezpečné, a vzhledem k mému zdraví... Možná, kdybych byla mladší.

...Kdybyste si mohla zvolit obor, ve kterém byste vynikala, co by to bylo a proč?

Zvolila bych si architekturu. Snažila bych se zahájit v Česku výstavbu DOMŮ, ne bytovek ani paneláků, ale domů, pro střední vrstvy. Zvolila bych si ji, protože si myslím, že architektura „pohlcuje“ všechny slohy a obory. Chtěla bych využít používání nových materiálů. Vymyslet něco nového...

...Chtěla byste se vrátit v čase do minulosti? Kam by to bylo?

Do minulosti? Potom ani netoužím, ale když už tak do Paříže v době impresionismu.

Marcela Voženílková, TA

V „ZAJETÍ“ UČITELŮ

Je 28. březen 2003, Den učitelů. Sedím na sedadle vyškovského Besedního domu. Vpravo ode mne maminka- učitelka, vlevo babička-učitelka. Za mnou dokonce pan ředitel ZUŠ Vyškov. I v hledišti jsou učitelé, dokonce i NA JEVIŠTI!! Jsme na slavnostním koncertu, na programu jsou díla A. Tučapského. Účinkují učitelé a hosté ZUŠ ve Vyškově a Vyškovský smíšený sbor. Asi v 5. řadě jako host sedí čestný občan Města Vyškova (rodák z Opatovic u Vyškova) Doc. PhDr. Antonín Tučapský, , Dr.h.c.

Koncert je pořádán na počest jeho 75. narozenin. Dr. Tučapský přicestoval z Anglie, kde žije od roku 1975. U nás působil jako učitel, později dirigent Pěveckého sdružení moravských učitelů.

Housle, klavír, varhany, sólový zpěv, smíšený sbor... Velký hudební zážitek pro mne končí v zákulisí, kam odcházím s kytičkou poděkovat svojí učitelce klavíru, Mgr. Vlastě Šefčíkové. Ani ve snu by mne nenapadlo, že se mi podaří poděkovat i samotnému Mistrovi a skromně se pochlubit, že hraji na klavír jeho píseň Dumka.

Někdy může být zajetí nejen dobrovolné, ale i nezapomenutelné.

JANA UHALOVÁ, KB

DEN ZEMĚ NA GYMNÁZIU

Jak už všichni víme, dne 22. dubna slaví naše Země svátek. K oslavám se celou řadou akcí připojili i studenti z nižšího Gymnázia Vyškov. Několik z nich se podílelo na vydání časopisu GLOBAL, ve kterém otiskli informace o tomto dni a spoustu jiných zajímavostí, např. soutěžní kvíz, rozhovor s vedoucím životního prostředí ve Vyškově aj. Vše vypuklo již zmiňovaným 22. dubnem a s ním spojeným „modro-zeleným“ dnem, kdy se všichni oblékli do přírodních barev. Nejlepší třída (KA) získala sladkou odměnu v podobě 30 kopečků zmrzliny. Další akce se týkala procházky do psiho útulku v Dřemovicích, kdy studenti předali p. Nešporovi a jeho psím svěřencům buvolí kosti zakoupené z peněz získaných prodejem časopisu GLOBAL. Další akce jsou naplánovány ještě na měsíc květen. Zároveň bychom chtěli poděkovat Nadaci Gymnázia, která některé akce finančně zabezpečila a poskytla prostředky na ceny výhercům soutěžního kvízu.

M. Obručnicková, E. Vrtílková
sekunda B

EXKURZE : SLAVKOVSKÉ BOJIŠTĚ

Ve středu 7.5.2003 jsme odjeli na exkurzi do města Slavkova. První cíl naší trasy byl klasicistní kostel na horním konci slavkovského náměstí.

Úvodního slova se ujímá paní učitelka Kolčářová a vypráví nám jak o stavbě, tak o okolí. Spolužáci si vytahují papíry a horlivě zapisují nové informace, aby mohli odevzdat otázky s odpověďmi. Za správné znění se dostává jednička.

Dále jdeme na zámek. Krásnou barokní stavbu uvidíme po pár metrech. Před dveřmi stojí replika děla. Podél stran památky jsou lavičky, na které si sedneme. Jedni jí svačinu, druzí vyplňují otázky. Vcházíme do budovy. Třídy se rozdělí a každá jde do jiné části zámku. Vystoupáme po schodišti a přichází náš průvodce. Zavede nás do místnosti, v jejímž středu je umístěna pyramida ze skla. V ní je zobrazena bitva tří císařů, jak se jinak říká bitvě u Slavkova. Dívajíc se na malé vojáčky, umělé stromky a miniaturní děla posloucháme výklad průvodce o bitvě. Poté následuje prohlídka vnitřních prostor. Barevné fresky a malby zdobí strop, pod kterým se vyjímá pozlacený nábytek. Četné obrazy bývalých majitelů zámku visí na stěnách. Nepovšimnutelná jsou i zrcadla s pozlaceným rámem. V knihovně jsou uloženy knihy napsané převážně v němčině a francouzštině.

Znovu se vracíme na náměstí. Nasedáme do autobusu a jedeme směrem k Mohyle míru. Poblíž ní stojí muzeum a restaurace. V muzeu můžeme vidět staré meče, oblečení vojáků, pistole i kosti. Poté jdeme dovnitř-Mohyly. V kapli, věnované památce vojákům padlých v boji, jsme mohli vidět našlé kosti a lebky bojovníků v rakvi.

Přijíždíme k Santonu, bývalému velitelskému stanovišti Francouzů. Na kopci máme výhled na město i Žuráň, kopec, odkud císař Napoleon velel svým vojákům. Tam se posléze vydáváme.

V Pozořicích se ještě podíváme na Starou poštu a vyrazíme zpět do Vyškova.

Tato exkurze byla moc hezká.

Z historie

BITVA U SLAVKOVA

Bitva u Slavkova je označována za jednu z nejkrvavějších napoleonských bitev. Bitva tří císařů se jí říká proto, že proti sobě bojovala francouzská vojska za císaře Napoleona a spojená rusko-rakouská vojska za císaře Alexandra a Františka I. 2.12.1805 kolem 7. hodiny bitva začala. Rusko-rakouská armáda měla vojenskou přesilu. Ovšem císař Napoleon, s velitelským stanovištěm na kopci Žuráni, využil ranní mlhy. Díky své taktice rozdělil spojeneckou armádu na dva tábory a porazil je. Kolem 4. hodiny odpoledne bitva skončila. Zemřelo asi 25 000 mužů. Mír byl podepsán v Bratislavě.

A.Živělová, TA

2.kategorie - poezie - 6.-7.třída

1.Tomáš Komenda	ZŠ Bratří Čapků, Ústí n. Orlicí	O cestě tam a zpátky
2.Kateřina Hudcová	Gymnázium Vyškov	Jsi
3.Ester Josífková	Jazyk.gymnázium J.V.Tomáška, Skuteč	Máma žluna
4.Kateřina Kovářová	ZŠ Třebovská, Ústí nad Orlicí	Moudrost života

Kateřina Hudcová, PA

*Jsi paprsek na dlani,
jsi předčasné svítání.*

*Jsi jediný květ ve stráni,
co tmavé mraky odhání.*

*Máš oči barvy hlíny,
vlasy z lehké pavučiny.
A věřila bys od hodiny
na hrdiny bez příčiny.*

*Máš rty, co mě vítají,
a hlas jak šum větvoví.*

*A nikdo se nedoví,
co mi šeptáš potají.*

*Jsi bezedná mořská hlubina,
jsi leknín, co večer usíná.
Máš pohled, co krásně hladí,
a půvabné tělo, co mě svádí.*

Planeta lásky a krásy

Poslední planeta, kterou Malý princ navštívil, v něm vzbuzovala strach. Ne, nevypadala nijak hroživě, ale Malý princ se po všech těch předchozích planetách bál, že ani takhle nebude o nic lepší. Jak tak šel a poslouchal veselé cvrlikání ptáčků, přišel do nádherné zahrady. Všude okolo rostly šípkové keře, cesmíny, sedmikrásky a uprostřed zahrady byl bílý altán. Už se obával, že na něj někdo bude křičet, aby odešel z jeho pozemku. Proto ho tolik překvapilo, když uslyšel vlídný hlas a vzápětí uviděl i usmívající se tvář.

„Vítej cizinče,“ promluvila krásná paní. „Vítej. Pojď, posad' se, najez a napij. Jistě jsi unavený a hladový.“

Malý princ s radostí přijal toto pozvání.

„Odkud jsi?“ zeptala se opět ona krásná neznámá. „A jak jsi se sem dostal?“

A Malý princ jí dlouho vyprávěl o své planetě i o těch, které navštívil. Tisíc a jednu noc mu paní naslouchala. A když skončil své vyprávění a osvěžil se šťávou z pomerančů, zeptal se: A co je tohle za planetu?“

A paní ho vzala za ruku a prováděla ho po planetě. Viděl děti, jak radostně poskakují a hrají si, milence jak v pevném objetí naslouchají zpěvu slavíka a i zvířata se měla ráda. Pochopil. Byl na planetě lásky a krásy. A ne že by se mu tady nelíbilo. Ale stýskalo se mu po jeho růži.

„Co se děje?“ zeptala se paní. „Nelíbí se ti tu?“

„Moc se mi tady líbí,“ odvětil Malý princ, „ale stýská se mi po mé růži. Mám ji moc rád.“

„Pak si tedy pospěš, ať dlouho nečeká. A tady máš něco na památku,“ řekla paní s úsměvem a podala malému princovi perlu. „Abys na tuhle planetu nezapomněl.“

Malý princ poděkoval, nasedl do vesmírného korábu a odletěl domů. Tam dlouho do noci vyprávěl své růži o dobrodružstvích, která prožil.

Markéta Teličková, TA

Občanská výchova

Vysvětlení citátu:

„Navždy se stáváš zodpovědným za to, cos k sobě připoutal.“

1. Zvláštní pouta.
2. Co my?
3. Musíme? Nebo to jde jinak?
4. Zpět do minulosti.
5. Neexistující svět.
6. Úvaha

Nebudu zde sáhodlouze vysvětlovat, co znamená tento citát. Prozradím jen, že vypovídá o zvláštních neviditelných poutech. Jsou to pouta mezi lidmi, pouta, která jsou dostatečně pevná na to, aby přečkala tu nejtěžší dobu, ale zároveň tak křehká, že by je mohl zničit sebemenší otřes. Základními kameny pro lidská pouta jsou láska a přátelství, city, které v dnešní době netrvají věčně. Vše je postaveno na jakýchsi nedokonalých kamenech, které se při sebemenším otřesu zhroutí.

Asi si všichni myslíme, že nikdo nenese zodpovědnost za naše bližní, za to, jak jim i my nevědomky ubližujeme. Ale tak to není. Jsme plně zodpovědní za naše blízké, za to jak, přetrháváme poslední zbytky lidských pout, naše přátelství, manželství a rodinné vztahy. Dnes už málokdy existují věrná přátelství, kde nikdo nikoho nepodrazil. Některá manželství dokonce vypadají vzorově a přitom, když nahlédneme do nitra manželů, zjistíme, že místo krásných citů nalézáme jen hlubokou temnou díru do neznáma nebo nitro prožrané černými myšlenkami, je to jako jablko, na povrchu krásné a uvnitř červavé. To jsou jen některé příklady toho, jak špatně se stavíme ke své zodpovědnosti a jako hladoví supi pozorujeme lidi, kterým jsme ublížili.

Jsme neustále svědky pálení křehkých nití vzájemného lidství, kterými může být: zrada kamaráda, rozvod, potrat, odložení dítěte do dětského domova, odložení rodičů do domova důchodců a mnoho dalších různých způsobů. Dalo by se sem celkově zařadit naše špatné chování k celému okolí. Položme si teď otázku, jestli je to vůbec lidské. My totiž svým způsobem zraňujeme sami sebe. Nebylo by nakonec lepší naučit se nést zodpovědnost, myslet hlavou a milovat lidi kolem sebe? Bohužel neexistuje žádný zákon, který by to přikazoval, ale myslím, že kdyby byl, alespoň částečně by to přispělo ke zlepšení naší společnosti i když by se stejně našli lidé, kteří by ho porušovali. Otázkou zůstává, jestli porušování není takové vysvobození z utrpení, vždyť ještě stále existují týrané manželky i děti. Je to smutné, že se toto děje v tak vyspělé společnosti, jako je ta naše. Zdá se mi, že čím vyspělejší společnost, tím horší chování.

Další nabízená otázka je: „Porušovali tento výrok už odedávna?“ Odpověď na tuto otázku bude docela složitá, ale pokusím se ji vysvětlit...

... možná, že už od samého počátku lidstva byl tento výrok porušován. Počínaje pravěkým rodem, kdy byli někteří členové vyháněni pro třeba i malé porušení pravidel nebo byly malé a slabé děti ponechávány na pospas osudu. Postupně, jak se společnost rozvíjela, ustávalo toto docela pochopitelné jednání lidí (vzhledem k době). V dalších obdobích nastávalo docela jiné chování (co se týče např. středověku). Rostl počet chudých a bezprávných obyvatel, ti však tento výrok ve většině případech neporušovali, starali se o své děti i když byli chudí, nevyháněli své ženy z domů a oplakávali své zesnulé. V této době vzniklo mezi chudými jakési pouto, nutilo rodiny v nejtěžších situacích držet pospolu, protože jen tak se tyto doby daly přečkat. Horší to bylo u lidí majetnějších. Se stoupajícím majetkem rostla i představa, že mohou vše, co se jim zachce. Začali vyhánět své ženy, neznali se ke svým blízkým a to nejen

šlechta, panovník jim v takovémto jednání byl přímo vzorem. Někteří se častokrát rozvedli, nechali popraviti své ženy a své blízké (bratry, matky, otce, sestry i syny a dcery) nemilosrdně vraždili – většinou je k takovýmto činům vedla touha po moci. Jednání těchto lidí se dá jen těžko odpustit, ale měli bychom se pozastavit i nad sebou a zamyslet se, jestli někdy neděláme i horší věci. Poslední hrůzná doba byla po II. světové válce, v době kdy byli u moci komunisté. V této době byla zpřetrhána spousta rodinných pout. Lidé se ale k sobě chovali přímo královsky, rodiče se obětovali, aby jejich děti mohly studovat a vedly bezstarostný život, v této době si lidé uvědomovali, jakou cenu mají pro ně jejich blízcí a jak by bylo těžké ztratit je. Lidé poznávali, kdo jsou jen pouzí donašeči a kdo opravdoví přátelé. Myslím, že my si nedokážeme vůbec takovouto situaci představit a že bychom se měli zamyslet nad cenou lidského života a nad cenou přátelství a rodinných vztahů.

„Jaké by to asi bylo, kdybychom tento citát neporušovali?“ – to je otázka velice záludná a nemožná, protože každý člověk je úplně jiných povahových rysů a každý přistupuje k věci trochu jinak. Každopádně bychom mnoha lidem ušetřili trápení a starosti. Bohužel nic dokonalého neexistuje, už např. v Utopii Thomase Mora byla představa o jakémsi světě, kde si budou všichni rovni – je nesmyslné takto uvažovat, protože nikdy nic nemůže být dokonalé, každý má jinou povahu a za čas by se mu takovýto svět znelíbil (možná i samotný autor by ztratil nadšení pro svůj nápad). Nikdy nebude existovat svět bez ošklivých, zlých, bez zlodějů a podvodníků, protože se vždy najdou lidé, kteří jsou méně hodní a poctiví. Vždy se najde člověk, který si vychytralostí dopomůže k něčemu lepšímu, než mají ostatní. Možná, že bychom neporušování citátu uplatnili jen u zrodu lidstva. Lidé by museli vyrůstat s faktem, že se to porušit nesmí. Stejně by se to nepodařilo, už i prý Adam a Eva v ráji porušili příkaz a zakousli se do jablka, i Boží přikázání: „Nezabiješ!“ porušujeme dosti hojně i malé dítě podlehne pokušení a udělá to, co je mu tak strašně zakazováno. V takovémto světě bychom pořád žili v pokušení vyzkoušet něco nového, co neznáme i když by se určitě našla hrstka lidí, kteří by tento citát neporušili.

Bylo by pěkné, kdyby se nad sebou společnost trochu zamyslela a začala kontrolovat své jednání. Vždyť kdybychom se ke každému nestavěli zády hned kvůli nějaké maličkosti a naučili se odpouštět, možná, že by tím byla naše pouta posílena. Měli bychom se naučit respektovat druhé lidi a ovládat sami sebe.

Eliška Nekvapilová,
S.A

Malá každodenní záhada jménem škola

Proč vlastně musíme ráno tak brzy vstávat a jít do školy? Tak tuhle otázku si dennodenně pokládám, když se mi nechce z postele, z toho teplého hnízdečka. Co by z nás bylo bez školy, kdybychom jsme se nepřinutili z něho "vylézt" ? Tak to vím přesně. Byl by z nás národ nevzdělanců.

Co nám vlastně škola dává? Tak například se naučíme číst, psát, počítat, také trochu té zručnosti. Základy informatiky, která je v téhle době docela hodně aktuální v různých zaměstnáních. A naopak, co nám vlastně škola vzala? Tato otázka je určitě na místě. Škola nám vzala hlavně čas na naše koníčky. Ale to se dá přežít! Lépe být chytrý než umět například dobře hrát tenis. S tím by nás nikdo do pracovního úvazku nevezal.

V neposlední řadě nesmím zapomenout na cizí jazyky. Protože kolik řečí umíme, tolikrát jsme člověkem. "Tak tuhle větu jsem slyšela už mnohokrát." Když nebudeme umět trochu plynule mluvit alespoň jednou řečí, tak se v žádném povolání moc neuplatníme.

Na konci své úvahy musím ještě vzpomenout výrok učitele národa Jana Ámose Komenského, že škola je základ života. A přestože do školy chodím nerada a lépe se cítím o prázdninách, musím s ním souhlasit.

L.Lanšperková,KB

MALÉ I VELKÉ KAŽDODENNÍ ZÁHADY

Každý den se všem z nás stane malá záhada. Někdy je tak malinká, že si jí ani nepovšimneme, jindy je větší, a to už ji vnímáme. Může se stát, že se z té nepatrné záhadičky stane den ode dne záhada větší a větší, a pomalu se přeměňuje na obrovský hlavolam. To se pak člověk trápí a možná udělá i věci, kterých později lituje. Je skoro nemožné, aby se takový hlavolam vyřešil během jednoho dne. A člověka sužuje.

Ovšem, když se vrátíme k těm drobným záhadičkám. Dejme si příklad : Když ráno vstaneme a zjistíme, že jsme zaspali, nepozastavujeme se nad tím, proč budík nezazvonil. Spěcháme a přitom nás tato maličkost nesmí zdržovat. Co až máme volno? Budeme přemýšlet nad hloupým budíkem? Pravděpodobně ne. Potkala nás už totiž záhada jiná. A možná je v tento moment její rozřešení pro nás důležitější než cokoli jiného, i když můžeme později zjistit, že šlo pouze o malichernost.

Proto berme záhady jako nevyhnutelnou součást dne, ale ne příliš vážně, ať se z nich nestávají výše zmíněné hlavolamy.

ALENA GRÝCOVÁ,KB

Svět okolo nás

Slunce zazáří na obloze a rozežene tmavé mraky, pod kterými celou noc odpočívalo. Dá polibek na rozloučenou ostatním hvězdám a běží po známé trase k vrcholům nebe. Slunce je tu dlouho a přesto nezestárlo, ani ho neomrzelo opakovat denně stejnou věc. Snad jen nikdy nepřestane!

V noci jsem nemohla usnout, proto jsem pozorovala život okolo mě. Zjistila jsem, že nejenom lidé a zvířata žijí, celý svět i neznámé a neobjevené, ve vesmíru se různě vyvíjí, roste, dýchá a každá maličká a i obrovská věc má svůj význam a účel, který splňuje. Vlastně si myslím, že kdybychom si celý svět nezmodernizovali, tak by nebylo nic zbytečné. Lidé se snaží podmanit si Zemi, ale ani jeden nevidí, že Země má v moci je. Vždyť jenom záplavy, požáry a spousta dalších věcí. Země se zlobí. Lidé, uvědomte si, kdo je pán! Ještě pořád trváte na tom, že my, obyčejní lidé?

Aneta Malovcová, KB

„MUSÍŠ, O TOM UŽ SE S TEBOU NEHODLÁM BAVIT!“

Říkáte si, co to má znamenat? Nebo naopak : „Jééé hele, to zní jako moje matka!“ Ať už tuto větu chápete jakkoliv, určitě z ní cítíte negativní náladu, nucení, nadřazenost řečníka nad člověkem, ke kterému mluví. Jako by měl větší pravomoci a mohl rozhodovat o životech cizích. Nikdy toto chování asi nepochopím. Proč někoho do něčeho nutit? Každý přece ví, co od života čeká, co chce a jaké má cíle. Tak proč mu něco nařizovat?

Nechtěla bych ale, abyste si moje zamyšlení vyložili špatně. Něco jiného totiž je slibovat, ale nekonat. Prostě slovy „Já to udělám“ se zavazujete. Zavazujete k něčemu, co vás obere o čas a volné chvíle.

Proto si nenechejte mluvit do života a zvláště si nenechejte mluvit do vašich věcí. Sami si přece dokážete určit, co chcete!

Monika Hillová, KB

TAK JAK TO FAKT

VOPRAVDU BYLO

Za časů krávnů ,mytí a legendy bývaly časy, z kterých byste nejradši utekli. Moje jméno v těch časech bylo proslavené v každé osadě, matky strašily děti příběhy o mých činech, piráti a lupiči si nebyli jisti, že jsou sami, dokud se nezamkli na vlastním záchodě a mé iniciály byly vyryty na každém sloupu. Bohužel se časy mění. Jméno „Odysseus“ už ztratilo ten zvuk a teď se Addidaseus, nebo taky zkráceně Addidas rozšířilo po celém světě. Kdo je IN má moje boty. A to vůbec neví odkud ta značka vlastně je a proč se zrovna takhle jmenují boty. Tak víte co, já vám povím svůj příběh.

Napsalo se o tom dost, ale moc z toho není ani trochu pravda. Podle mého deníku se historici dostali až k stavbě trójského koně, při obléhání Tróji. Já se tam ani moc nehrnul, ale někdo tam měl osobní důvody - nevěrná, více méně dobrovolně unesená žena (to by ta moje viděla udělat něco podobného za mými zády). Moje zápisky končí v okamžiku, kdy byla naše skupina losem vybrána pro ten úkol - vsoukali nás do útrob koně a utekli, zbabělci.

Asi po deseti minutách jsme si to rozmysleli a chtěli ven. Jenže byl tu jeden problém, a to velký. Nešlo se dostat ven. Mezi námi hrdiny, bylo nám pěkně vedro. Celý den na nás pražilo slunko a po setmění nás někam odvezli. Určitě neměli řidičský průkaz, ani zkušenosti, jak někam dopravit něco tak velkého, jako tohle koňské monstrum ze špatně, nebo spíš vůbec neohoblovaného dřeva. Utržil jsem pár ran, otřes mozku a ještě dnes mám třísky po celém těle (zvláště pak na nohách - tak jsem se teď rozhod, že budu dělat do bot).

Náš plán byl jednoduchý - já a ještě pár lidí, kteří se se mnou mačkali v útrebách toho hnusného dřevěného giganta, se mělo v noci, až budou trójští strážci tak namol, že nás nerozeznají od hracích kostek, vplížit k branám a otevřít je vracejícímu se vojsku. Já hlupák si to všechno zapsal do deníčku a tím se stal historický omyl. Co se totiž stalo mělo od původního scénáře velký díry.

Přítáhli nás asi k hradbám města. Podle hádky jsme poznali, že naši inteligenti to špatně odhadli a kuň se do města pod branou nedostane. Taky jsme slyšeli, jak se pár pomatených kněží snaží zabránit našemu úkolu. Volali něco o danajském daru, sudbě a tak dál, ale stejně je nikdo neposlouchal. Pak se ozvalo moře, syčení a otravní kněží přestali navždy věštit. Podle jednoho pomateného, zajatého Trójana to byli vodní hadi, ale co já vím, tak ty „služebníky boží“ strhl příboj.

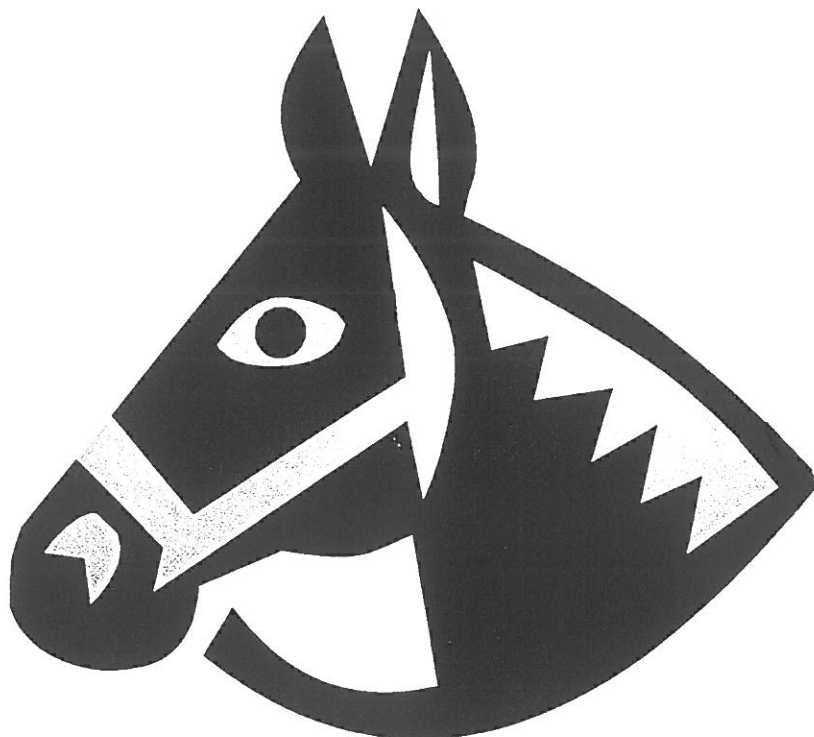
Hádka mezi příznivci a odpůrci vtažení do města se vyostřila. Nepříliš vybranými slovy a pěstmi brzy zvítězili zastánci teorie oslavy za hranicemi města na pláži, s velkým táborákem na konec. Začal jsem něco tušit při slovu táborák. Nikdy jsem nechodil rád do pionýra a už vůbec jsem neměl rád oheň. Také jsem netušil kde chtějí po desetiletém obléhání vzít dřevo. Ale aby bylo i bohům učiněno za dost, napadlo Trójany něco o dost „lepšího“- zápalná oběť.

Nemohli jsme nic dělat. A ten zadní otvor nešel otevřít. Po chvíli byl všude kouř. Zhluboka jsem se nadechl a ve chvíli, kdy všichni moji spoludusící se spolubojovníci odpadávali a umírali, já z posledních sil vyrazil zadní dvířka. Spadl jsem z pěti metrů na hořící kopy hadrů a dřevěných třísek. Jak já litoval, že ještě nebyly botasky. Spálil jsem si nohy, ale duchapřítomně jsem se dostal mimo dosah nyní již podnapilých Trójanů.

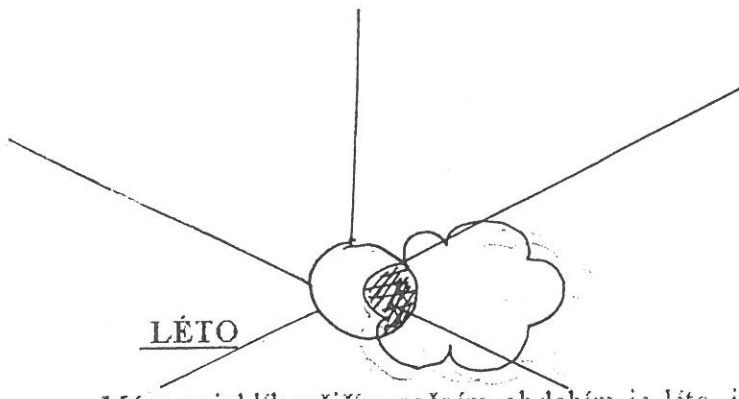
Po dlouhých hodinách, kdy jsem našel kus zvláštní spečené hmoty, použitelné jako podrážka k první pevné botě, jsem se doplížil k pobřeží. Naše lodě, které čekaly signál ohněm, se přiblížily k břehu.

Mezitím se setmělo a obyvatelé Tróji se dostatečně opili desetiletými a staršími destiláty a sladkým vínem. Motali se po pláži a neregistrovali ani mě ani tiše příplouvající lodě. Když si jeden z nich konečně všimnul, že je tu někdo cizí, už si nestačil ve svém životě všimnout ničeho jiného.

Poté se už všechno dělo bez větších problémů. Zbytek Trójanů jsme vyhostili na „Australský břeh“ a od té doby se tam slaví svátky na pláži. Já se po letech uchýtil jako majitel menší firmy s botami, později sportovním náčiním. Do Tróji se hrnulo spousta lidí, a tak jsem ji nechal nějakým histerikům, nebo nějak tak jim říkali. Už jsem si zvykl i na dnešní život. Tak koukejte na darované koně ve střízlivém stavu a nepište si deník. Mohli byste změnit dějiny.

Carmilla

LÉTO

Mým nejoblíbenějším ročním obdobím je léto, i když ostatní období, a zvláště zimu, mám taky ráda. Přesto se na léto těším vždycky nejvíce a nejenom proto, že konečně skončí škola.

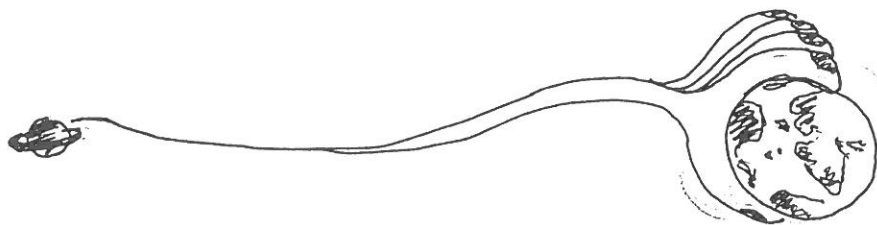
V létě bývají dny dlouhé, horké a slunné. Každé ráno, když mi do pokoje oknem zasvítí zlaté paprsky slunce, vyskočím z postele a vykuknu z okna. Krajina je plná života a všechno se zelená. Vysoké stromy se pyšní plnou náručí sladkého ovoce a ptáci se předhánějí ve zpěvu, jen aby dokázali, že jejich hlasy jsou ty nejkrásnější. Potoky, rybníky, jezera a řeky chytají do svých spárů sluneční paprsky a ohřívají se. Potom s radostí vítají děti, aby si mohly zaplavat.

Avšak i léto se umí pořádně rozzlobit. Zahalí svou líbeznou tvář oponou z černých mraků, které na zem hází velké dešťové kapky a po obloze běhají hromy a blesky. Když se léto začne takhle zlobit, všichni se ustrašeně schovávají.

Pak se však léto uklidní, stáhne zpátky mraky a opět nám ukáže svou krásnou tvář. Když vyjdete po velké bouři ven, spatříte, že příroda se jakoby probouzí z dlouhého spánku. Všude panuje ticho a klid a půda se snaží spolýkat všechnu ten přívál vody. Brzy se jí to podaří a je zase sucho.

Každé roční období má vymezenou určitou dobu pro svou vládu. Když se léto nachýlí ke konci, všechny děti už se pomalu připravují na návrat do školy. Příroda se už taky chystá ke spánku. Nakonec léto definitivně skončí a předá žezlo uplískanému a blátivému králi Podzimu. Pak už zase všichni celý rok čekají, až léto přijde.

LUCIE PITELOVÁ, TA

svět tajemných sil

ROSWELL

Mnoho lidí fascinují příběhy o mimozemšťanech. Ale to, co se stalo v červenci 1947 na Roswellské letecké základně, překračuje naše chápání. Bylo uskutečněno mnoho zkoumání této události, ale nikdo bezpečně nemůže říci, co se vlastně tehdy událo. Co se tedy stalo podle nejtajnějších dokumentů?

1.července 1947

Na radarech byl zjištěn letící objekt nad Roswellem, Nové Mexiko. Jeho rychlost a manévrovatelnost nemá v té době žádné letadlo. Radar je přezkoumán a funguje správně.

2.července 1947

Pan a paní Wilmotovi viděli oválný objekt nad jejich domem letící směrem na severozápad.

4.července 1947

William Woody a jeho otec viděli hořící objekt zanechávající rudou stopu padat k zemi severně od Roswellu. W.W. "Mac" Brazel slyšel velkou ránu během bouřky v Coroně, Nové Mexiko. Znělo to spíše jako exploze než jako úder hromu. Ostatní svědci podali stejné zprávy. V 11:27 radar ukazuje náraz objektu, který později exploduje.

5.července 1947

Skupina archeologů pracujících v Roswellu našla místo dopadu objektu. Zavolali šerifovi z Chaves County (oblast kolem Roswellu), který zavolal hasiče. Společně se přemístili k místu nárazu.

Vojáci přijeli v 17:30. Civilisté musí opustit prostor, který je uzavřen. Bylo tam nalezeno 5 těl, která byla převezena na vojenskou základnu, kde je Dr. Jesse Johnson prozkoumal. Dva lékaři provedli pitvu. Těla jsou později převezena do bezpečí leteckého hangáru a jsou hlídána celou noc vojenskou policií. Brazel, předák na Fosterově ranči, v Lincoln County poblíž Corony, Nové Mexiko, prohledával svá pole kolem farmy, zda je nepoškodila bouře. Objevil pole plné šrotu, kousky kovu, alobalu, velmi lehkého a plastu podobného materiálu rozházeného všude kolem. Brazel ukázal kousky šrotu svým sousedům, Proctorovým. Materiál byl nehořlavý a nemohl být řezán. Vojenská letadla jsou vyslána podél západního pobřeží, aby sledovali výskyt UFO.

6.července 1947

Brazel jede k šerifovi Wilcoxovi, 75 mil daleko. Wilcox informuje vojenskou policii na letecké základně Roswell a posílá dva své zástupce na pole se šrotem. Woodyovi sledují ze svého auta vybuchující objekt. Všechny silnice vedoucí z dálnice 285 jsou uzavřeny. Wilcoxovi telefonoval Frank Joyce, reportér rozhlasové stanice KGFL. Poté, co je šerif požádán o nové informace, řekne reportérovi o Brazelovi. Plukovník William Blanchard, velitel 509. bombardovací skupiny, posílá člena letecké tajné služby, Jesse A. Marcela k šerifovi Wilcoxovi. Marcel zpovídá Brazela a bere kousky šrotu pro Blancharda. Přesvědčen, že je to něco neobvyklého,

Blanchard kontaktuje velící ústředí. Dle příkazu zástupce velitele strategických vzdušných příkazů (generálmajora Clementa McMullena), požaduje Blanchard další kousky šrotu od šerifa. Tyto kousky jsou převezeny v pytlích na vojenskou leteckou základnu Fort Worth. Odtamtud jsou poslány generálovi McMullenovi do Washingtonu. Marcel navštěvuje šerifa, doprovázejícího kapitána Sheridana Cavitta, vyššího tajného agenta ze základny. Jedou s Brazelem zpátky na ranč. Wilcoxovi kolegové jsou zpátky. Následovali Brazelův popis, ale pole se šrotem nenalezli. Avšak našli louku s velkou vypálenou plochou. Říkali, že se tam písek roztavil ve sklo a vypadalo to jako, když velký kruhovitý objekt zasáhl zemi.

7.července 1947

Speciální let převáží těla a kousky vraku na leteckou základnu Andrews poblíž Washingtonu. Brazel ukazuje Marcelovi a Cavittovi plochu se šrotem. Je 1200 m dlouhá a mezi 60 až 90 m široká.

Na severním konci je brázda, pravděpodobně místo dopadu. Je asi 130 m dlouhá. Největší kus šrotu leží na jižní straně brázdy. Materiál, rozházený po celém prostranství, je tenký jako papír a velmi tuhý. Když se ho snažili ohnout, tak se zase vrátil do původního tvaru. Na některých kouscích byly neznámé značky. Marcel a Cavitt neúspěšně hledali další stopy srážky. Celý den sbírali materiál.

8.července 1947

V 6:00 Marcel a Cavitt podávají zprávu Blanchardovi. Blanchard nařizuje vojenské policii rozestavit zátarasy kolem pole se šrotem. Žádné osoby bez pověření tam nemohou vstoupit. Později ráno Walter Whitmore senior, majoritní vlastník rádiové stanice KGFL, obdržel zprávu z Washingtonu. Zpráva je jasná, pokud stanice odvysílá rozhovor s Mac Brazelem, tak ztratí vysílací licenci. Mac Brazel je převezen do domu pro hosty na vojenské základně. Armáda se ho začíná vyptávat. Vydání novin je připraveno. Je 11:00. Toto vydání je připraveno Walterem Hautem z oddělení pro styk s veřejností z Roswellské letecké jednotky na příkaz velitele Blancharda. Píše se zde:

Mnoho fám týkajících se létajícího disku se včera objevilo, když tajná pracovna 509. bombardovací skupiny 8.letecké jednotky, Roswellský vzdušný prostor, byla obšťastněna obdržením disku po spolupráci s místními honáky a šerifovým úřadem z Chaves County. Létající objekt přistál na ranči blízko Roswellu někdy minulý týden. Nemá telefon, předák uskladnil disk, než se mohl spojit s šerifem, který o tom podal zprávu majoru Jesse A. Marcelovi z 509. bombardovací tajné skupiny.

Okamžitě byla provedena akce a disk byl vyzvednut z předákova obydlí. Byl prozkoumán na Roswellské vzdušné základně a následně předán nadřízenému oddělení majora Marcela.

Ve 14:26 Sdružená tisková agentura vydala zprávu celosvětově. Vzdušné jednotky sdělili nález létajícího talíře. Marcel obdržel rozkaz v 15:00. Letěl pro úlomky na Fort Worth. Vzal jich několik do pracovny brigádního generála Rogera Rameyho. Následoval ho do místnosti s mapami. Když se vrátili zpět do pracovny, Marcel zjistil, že vrak byl nahrazen zničeným povětrnostním balónem.

FBI poslala dálnopis vedoucímu J. Edgaru Hooverovi. Řekli mu, že balón způsobil zprávy o UFO. Zbytek balónu byl na cestě do Daytonu/Ohio na prohlídku experty vzdušných sil. Sdružená tisková agentura dementovala své zprávy o létajícím talíři zprávou, že v Roswellu spadl balón. Vojáci hledali zbytky vraku celý den. Sbírali šrot do trakařů a pak jej dodávkami odvezli do Roswellu.

9. července 1947

Všechny ranní noviny píšou o balónu měřícím počasí. Roswellská základna je přeplněna vojáky, kteří balí části vraku do dřevěných krabic. Společně s vojenským personálem podává Brazel interview v kancelářích "Roswell Daily Record". Podává novou verzi jeho originálního příběhu. Nyní tvrdí, že našel vrak 14. června. Dodává, že předtím našel 2 povětrnostní balóny a tentokrát nešlo o povětrnostní balón. Meteorolog Irving Newton mluví hlavně o vysoko létajícím povětrnostním balónu.

10. července 1947

Oblast dopadu a prostor, kde byl nalezen vrak, jsou uklizeny. Žádné stopy tu nezůstaly.

11. července 1947

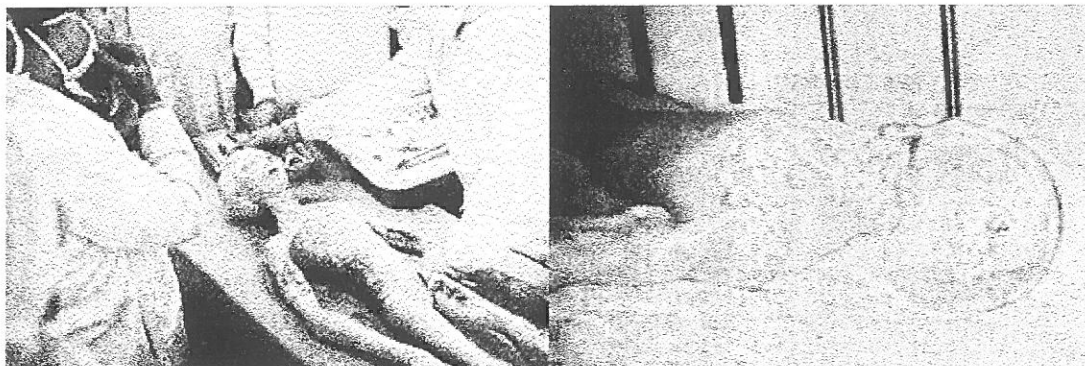
Všichni zasvěcení se rozdělili na malé skupiny a bylo jim nařízeno, aby udrželi vše v naprostém utajení. Nikomu není povoleno o této události s kýmkoliv mluvit. Všichni musejí zapomenout na to, co se stalo. Vojenský personál informoval civilisty z oblasti kolem Roswellu, že s nikým nesmějí o tomto neštěstí mluvit. Někteří svědci měli pocit, že jsou zastrašováni.

15. července 1947

Brazelův syn oznámil, že se jeho otec vrátil domů. Úředníci mu stále dokola kladli ty samé otázky. Domnívali se, že by bylo nejlepší, kdyby nic nevěděl. Musel jim slíbit, že uchová v tajnosti všechno, co viděl.

Později se svět vrátil k normálu. Na Roswell většina lidí zapomněla. Všichni kromě několika reportérů a autorů speciálních knih, kteří se stále snaží vyřešit tuto záhadu. Co se skutečně stalo v červenci 1947 poblíž Roswellu? To můžeme posoudit pouze ze svědectví svědků. Ti ale většinou byli donuceni k mlčení. Zdálo by se, že tím jsme tuto záhadu vyčerpali, ale není tomu tak. Existuje jeden důkaz, který šokoval celé lidstvo. Jedná se o podvrh nebo je na filmu zachycena skutečná pitva mimozemšťana? To zatím nikdo bezpečně neví. Toto video je dlouhé 16 minut 41 sekund a zabírá 250 MB prostoru.

(Tyto informace jsou čerpány z CD-ROMU Roswell: The original od společnosti ROMWARE, Hamburg, Německo. Na tomto CD-Romu se nachází i samotný záznam pitvy mimozemšťana.)

ZDROJ: [internet:www.angelfire.com/ia/ufostory/roswell.html](http://www.angelfire.com/ia/ufostory/roswell.html)

<http://onheek.webzdarma.cz/ufo/roswelt/rooswelt.html>

...

Eva Vrtílková, Alena Grycová K B

Hudba a magie

Hudba a magie u starých národů splývaly. Magie se vždy zpívala a těžko si bylo možné představit hudbu bez mystického obsahu. I tanec patřil k mystickým rituálům a každá hudební produkce a každý hudební prožitek měl dokonale vymyšlený a generacemi vyzkoušený duchovní význam.

Gótský mečový tanec byl přímočarou dynamickou meditací. Hudba byla odpradávná osvědčenou cestou k mystickým zážitkům. Věděli to stavitelé starodávných dolmenů a věděli to i staří Germáni. Fakt, že jsme to téměř zapomněli my, na věci nic nemění. Máme příležitost smýt všechen balast bezduché "populární" stejně jako racionalizované "vážné" hudby, a vrátit se ke kořenům.

Umění Hudby je cestou přes hranice prostoru, času i světa. Termín Umění Hudby se také po celý středověk, kdy byla mimokřesťanská mystika a magie označována za "čarodějnictví" a její praktikování trestáno smrtí, užíval mezi zasvěcenými jako kryptogram magie, stejně jako runy, které ve středověku uměli číst již jen zasvědčení, platily za "čarodějnické písmo".

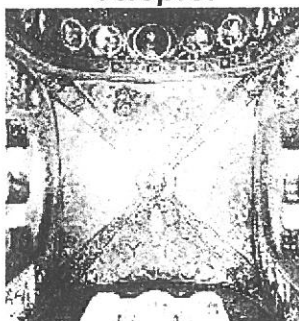
Není náhodou, že celý středověk opíral svou hudební teorii o dílo filosofa, konzula a důvěrníka krále Theodoricha, Severina Boëthia, ve kterém jsou vyložené vyčerpávající poznatky o Umění Hudby. Z jeho dnes víceméně zapomenuté a nepochopené *Institutione de musica libri quinque* čerpali mystici, astrologové i alchymisté několik století. "Merseburská" zaklínadla měla hudební podobu, stejně jako další "písňe" měly magický obsah. Umění Hudby patří k formám esenciální magie, kněžna Lukarin znala klíč k její podstatě. Její zpívaná magie:

Umění Hudby je rituálem.

Umění Hudby je branou do jiných světů.

Umění Hudby je branou do Světa.

Vstupte.

ALENA GRÝCOVÁ, KB

Hodnocení

Das Skatig System, tak právě tohle se vám otevře, když si na oficiálních stránkách o tanečním sportu kliknete na odkaz hodnocení. Nadpis mě neodradil a pročítám text pod ním. No kdybych tomu alespoň trochu rozuměla. Když dojedu na konec, sklesle sjedu po židli, protože zjistím, že se nikdo neobtěžoval přeložit německý text do češtiny. Okamžitě píše e-mail správci stránky a stěžují si.

Tzv. skating je hodnocení, které se používá ve všech sportech, kde se výkon nedá změřit stopkami. V tanečním sportu se skating používá až při finále, protože v 1.-5. kolech a semifinále se používají křížky. To znamená, že když na soutěž přijede 20 párů, do dalšího kola jich bude postupovat 12, takže každý porotce (na soutěžích jich je 5,7,9,11) rozdává mezi těch 20 jen 12 křížků. Do finále se většinou dostane jen 4-6 tanečních párů, ale když je shoda v počtu křížků, může nastat i opakování semifinále nebo postoupí více párů, než dovoluje postupový klíč.

Ve finále se dostávají známky a i zde platí čím menší, tím lepší (podobně jako ve škole).

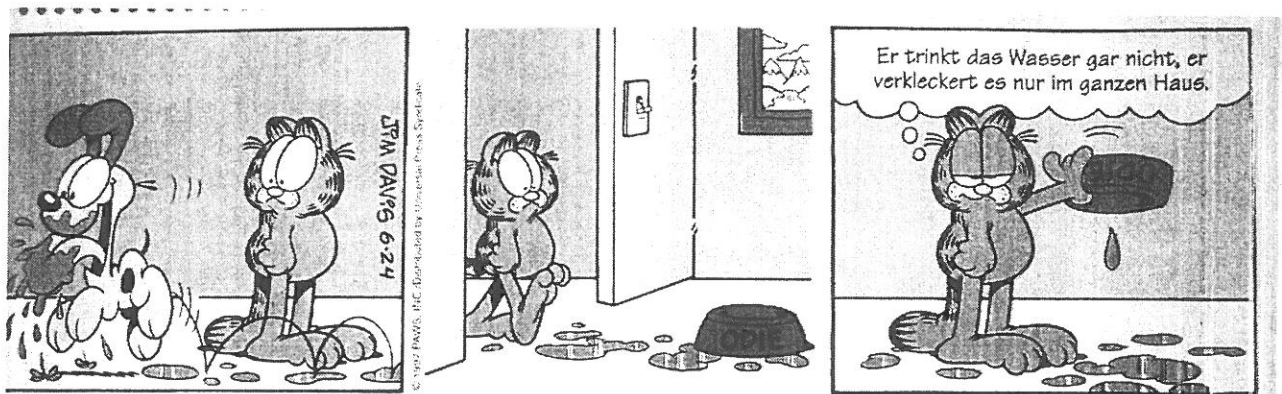
Číslo	Porotci					Umístění						Celkově
	A	B	C	D	E	1	1 - 2	1 - 3	1 - 4	1 - 5	1 - 6	
11	1	5	1	1	2	3	----	----	----	----	----	1
21	2	2	5	4	1	1	3	----	----	----	----	2
31	3	3	3	2	3	-	1	5	----	----	----	3
41	4	4	2	3	4	-	1	2	5	----	----	4
51	5	1	4	5	5	1	1	1	2	5	----	5
61	6	6	6	6	6	-	-	-	-	-	5	6

Z této tabulky je patrné, že 3 porotci pár číslo 11 dali na 1. místo, to znamená, že většina se shodla ve vítězi tohoto tance. Samozřejmě si sčítatelé nedělají takové tabulky a nevyhodnocují každý pár samostatně. Na takovou práci jsou počítače. To neznamena, že porotce sedí u počítače (i když by to bylo daleko objektivnější, protože cesta od porotce ke sčítateli je dlouhá), ale porotce do dané kolony páru napíše známku (křížek) a lístky teprve někdo donese ke sčítateli. Celkové známky za určité tance se sečtou a ten, který má nejmenší součet vyhrává.

Na soutěži tedy nejsou přítomni jen páry a porotci, ale potřební sčítatelé, osoby, které nosí lístky s křížky, komentátoři a jiní lidé schovaní za oponou.

Dominika Kafaňková, KB

Deutsch - Garfield

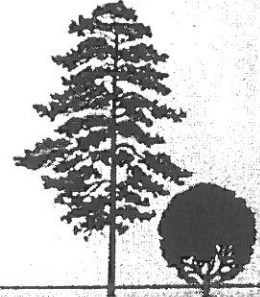

DIMINUTIVA – ZDROBNĚLINY

„-chen und -lein machen die Sachen klein“

Zdrobněliny odvozujeme v němčině pomocí přípon *-chen* a *-lein*, které přidáváme ke slovnímu základu podstatných jmen. Navíc u nich dochází k přehlásece kmenové samohlásky. Zdrobněliny jsou v němčině vždy středního rodu. Příklady:

<i>der Baum</i>	<i>stom</i>	<i>das Bäumchen</i>	<i>stromček</i>
<i>der Vogel</i>	<i>pták</i>	<i>das Vögelchen</i>	<i>ptáček</i>
<i>das Buch</i>	<i>kniha</i>	<i>das Büchlein</i>	<i>knižka</i>
<i>das Haus</i>	<i>dům</i>	<i>das Häuschen</i>	<i>domček</i>
<i>die Summe</i>	<i>suma</i>	<i>das Sümichen</i>	<i>sumička</i>
<i>die Flasche</i>	<i>láhev</i>	<i>das Fläschen</i>	<i>lahvička</i>
<i>der Hase</i>	<i>zajíc</i>	<i>das Häschen</i>	<i>zajíček</i>
<i>der Garten</i>	<i>zahrada</i>	<i>das Gärtchen</i>	<i>zahrádka</i>

Slovička k seriálu

ähnlich – podobný

der Alptraum, die Alpträume –

noční můra, noční můry

der Bauernhof – statek

ertrinken – topit se, utopit se

das Huhn, die Hühner – slepice

kauen – žvýkat

die Kindheit – dětství

der Ort – místo

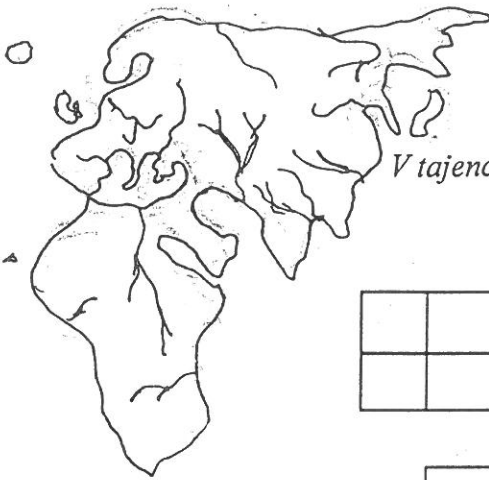
verkleckern – zde: rozlévat

jmdn. in Versuchung bringen –

pokoušet koho, přivádět koho

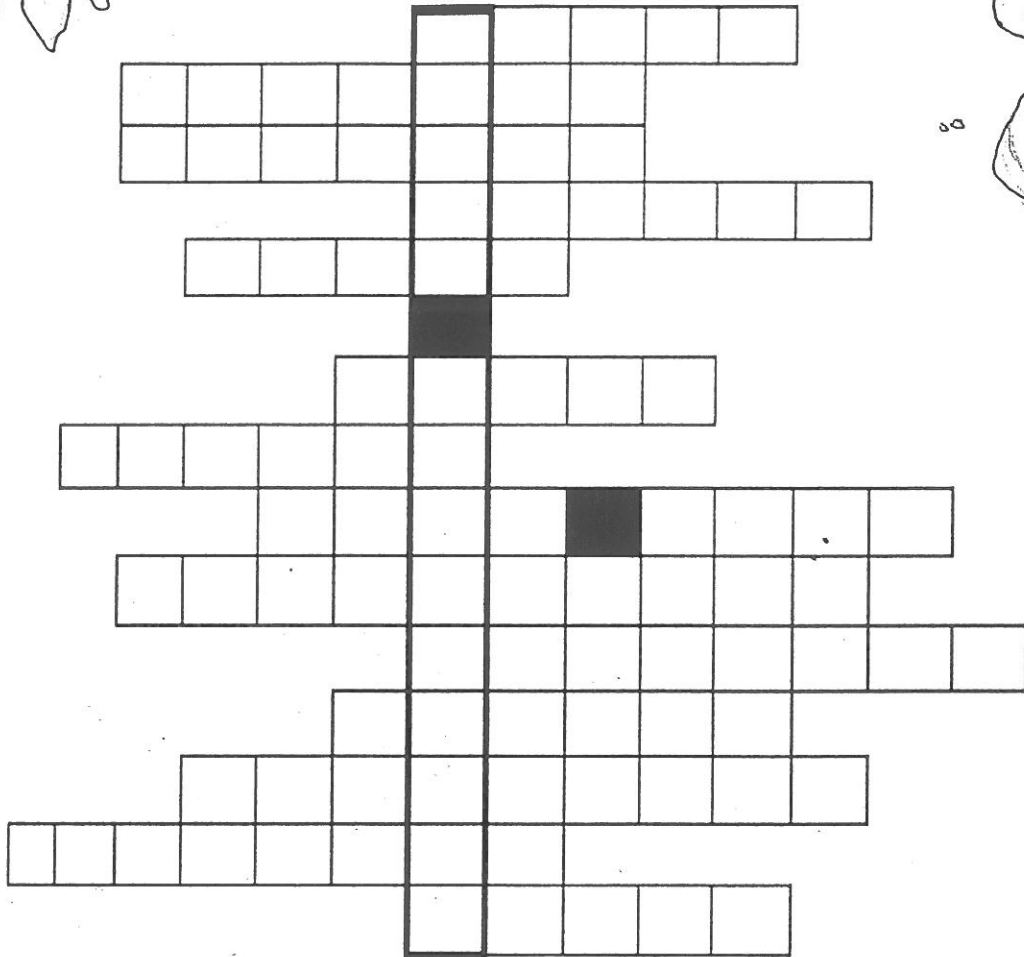
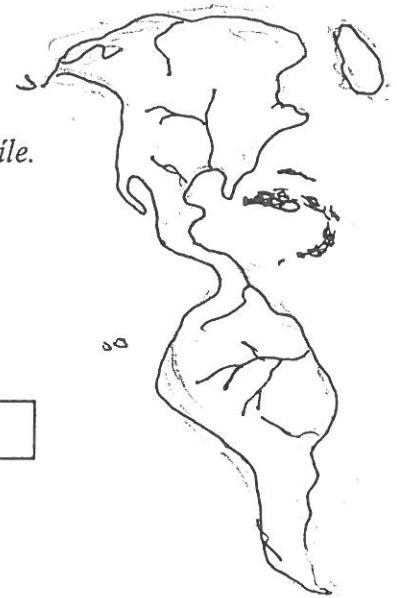
v pokušení

vorbei – pryč

Zeměpisná křížovka

V tajence je země nacházející se na evropském světadíle.

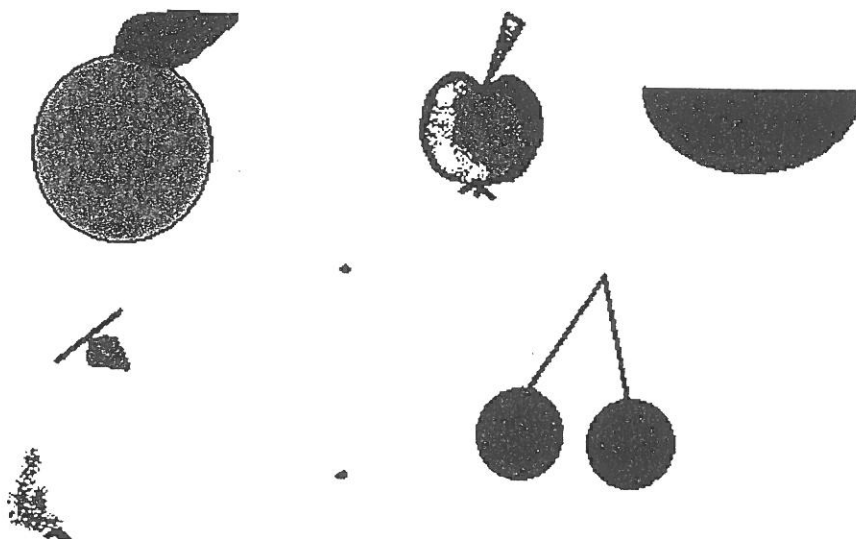

1. Srí Lanka neboli Cejlon je pověstná svým ...
2. Mezi Jižní Amerikou a Antarktidou je ... průliv
3. Největším ostrovem světa je ...
4. Hlavní město Egypta je ...
5. Největší hora světa Mount Everest se tyčí ve státě ...
6. Hlavní město České republiky je ...
7. Namibie leží v ...
8. Známé město republiky Jižní Afrika je ...
9. V Indii je náboženství zvané ...
10. Ve kterém státě se vlévá Amazonka do Atlantského oceánu?
11. Zmenšený model země je...
12. Tichému oceánu se také říká ...oceán.
13. Země vycházejícího slunce se ve skutečnosti nazývá ...
14. Mapy světa můžeme najít v knize, která se jmenuje...

Osmisměrka

S	A	C	N	V	P	E	D	B	Z
P	T	I	U	K	G	L	E	A	S
I	F	R	G	N	Y	P	M	N	O
N	O	V	A	N	B	P	A	A	P
E	P	R	P	W	S	A	Z	N	A
A	O	E	R	Z	B	E	N	A	CH
P	X	I	I	J	P	E	A	R	E
P	L	M	C	S	R	E	R	S	R
L	R	N	O	L	E	M	A	R	R
E	C	E	T	T	U	Q	P	CH	Y

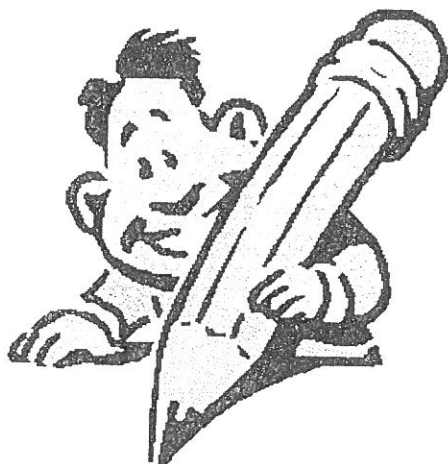
strawberry	banana
apricot	peach
melon	pear
cherry	pineapple
orange	apple

melon	- meloun	pear	- hruška
cherry	- třešeň	pineapple	- ananas
orange	- pomeranč	apple	- jablko
banana	- banán	peach	- broskev
apricot	- meruňka	strawberry	- jahoda

A. Živělová, TA

RÉDAKČNÍ RADA

MONIKA HILLOVÁ, KB

DOMINIKA KAFONKOVÁ, KB

MARCELA VOŽENÍLKOVÁ, TA

MARKÉTA TELIČKOVÁ, TA

ALEXANDRA ŽIVĚLOVÁ, TA

GABRIELA VAVROŠOVÁ, TA

GRAFIK: ELIŠKA NEKVAPILOVÁ, SA

PÍSAŘ: MARTIN PAVLUN, KB

PÍSAŘ: PETRA BARTOŠKOVÁ, TA

Mgr. HANA ŠAINI HEJOVÁ

Tiskařského šotka jsme se nezbavili. Omluvte, prosím, pokud se někde vloudí chybička.